

Arrest

nr. 338 082 van 18 december 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 juni 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CAMERIER, die *loco* advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat S. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker beweert sinds 17 oktober 2023 op het Belgische grondgebied te verblijven en was betrokken bij de vrijdelde overval op een douanetransport van 10 ton cocaïne.

1.2. Verzoeker werd op 25 februari 2025 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 jaar en een geldboete van 8000 euro wegens feiten van diefstal, verboden wapendracht, deelname aan een criminele organisatie en onwettige en willekeurige arrestatie.

1.3. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 16 juni 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in de gevangenis van Hasselt in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer: S.(...), J.(...) R.(...), geboren te (...), op (...) onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegekend.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, aan wederrechtelijke vrijheidsberoving door particulier, aan poging tot wanbedrijf, aan wapens-verweerwapen-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning en aan deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 25.02.2025 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 jaar.

Op 17.10.2024 werden de politiediensten opgeroepen om zich te begeven naar M.(...) 11 in Kalmthout waar een groep gewapende mannen zich zou ophouden met het oog op de diefstal van een lading cocaïne die door de douane in beslag werd genomen. Ter plaatse treffen de politiediensten de initiële oproeper, C.D., aan die verklaart dat hij die ochtend omstreeks 09:20 uur werd gecontacteerd door de verantwoordelijke van de firma "T. t. W.", een bedrijf dat vaak samenwerkt met de douane voor het transport van in beslag genomen ladingen verdovende middelen. Deze vroeg hem of hij dergelijke in beslag genomen lading kon gaan ophalen en of hij kon instaan voor het scheiden van de zakken in beslag genomen cocaïne en soja waarin ze oorspronkelijk vervoerd werden. Omdat het over een grote hoeveelheid ging werden de sportzakken waarin de cocaïne zat, overgeladen in een andere container die kort daarna onder begeleiding van de politie en de douane werd weggevoerd door 2 chauffeurs.

De initiële oproeper, C.D., verklaarde dat hij een zwarte bestelwagen met Nederlandse nummerplaat opmerkte die zeer traag voorbij reed en waarvan de twee inzittenden met donkere huidskleur ostentatief keken naar de parking. Hierna draaide dit voertuig terug in de richting naar de (...). Op het moment dat hij terugdraaide om de parking terug op te rijden merkte hij achter hem een witte bestelwagen met Belgische nummerplaten op waarvan een koplamp stuk was. Hierop reed hij opnieuw het terrein op naar de toegangspoort aan de (...) op zoek naar de zwarte bestelwagen. Op dat moment zag hij dhr F.(...) buiten een sigaret staan roken. Toen hij kort daarop terug het terrein wilde oprijden via de toegang bij de garage van F.(...) werd hij onmiddellijk onder schot genomen door iemand met een lang vuurwapen. In een flits zag hij 6 tot 8 personen alsook iemand die op de grond lag. Hierop is hij aan hoge snelheid weggereden waarna hij de noodcentrale heeft gebeld. Kort daarna belde hij naar het oproepnummer van F.(...). De telefoon werd opgenomen door iemand anders die vroeg of hij C.D. was en of hij de politie had gebeld.

F.(...) verklaarde dat hij op 17.10.2023 omstreeks 18 uur naar zijn garage aan de (...) is gegaan om herstellingsonderdelen te bestellen. Op de gezamenlijke parking van het bedrijventerrein zag hij verschillende voertuigen van de douane en de politie staan die niet veel later wegreden terwijl ze een vrachtwagen begeleidden. Toen hij even later zijn garage verliet stonden er plots 4 zwarte mannen met oranje werkhandschoenen aan voor hem. De mannen spraken met een "Hollands" accent en vroegen heel de tijd: "waar is dat! Waar is dat!". Twee van de mannen waren in het bezit van een pistool, de andere twee waren in het bezit van een mitraillette. Hij werd gedwongen op de grond te gaan liggen waarna ze zijn gsm-toestel afpakten. Hij werd met een mitraillette op de kaak geslagen en gestampt in zijn zij maar raakte hierbij niet gewond. Op het moment dat de mannen gingen lopen kwam C.D. aangereden. De mannen liepen daarop in de richting van C.D. waarop deze hard optrok en vertrok. Hij vluchtte daarop zelf terug naar zijn garage. Ze riepen dat hij de poort opnieuw diende open te doen. Kort daarop zijn ze vertrokken.

Betrokkene kon samen met verschillende kompanen worden aangetroffen in de wagen waarmee de daders van de feiten de vlucht namen. In dit voertuig werden 7 geladen pistolen type Glock teruggevonden alsook 129 bijhorende patronen. Al deze wapens lagen binnen handbereik.

Uit het vonnis blijkt dat de gepleegde feiten blijken van een verregaande verzuivering en normvervalsing binnen het criminele milieu waar betrokkene en zijn kompanen ontegensprekelijk deel van uitmaken waarbij pijnlijk duidelijk wordt hoe de fysieke integriteit van mensen totaal ondergeschikt wordt gemaakt aan het verwerven van macht, status en geld. Betrokkene en zijn kompanen stonden op geen enkel moment stil bij de verregaande fysieke en psychische gevolgen van hun daden voor hun slachtoffers en waren enkel uit op snel geldgewin. Door zich te voorzien van vuurwapens bij het plegen van de feiten creëerden betrokkene en zijn kompanen bovendien een uiterst gevaarlijke situatie waarbij in geval van escalatie de gevolgen niet te overzien zouden zijn geweest. Betrokkene en zijn kompanen hebben zich grondig voorbereid, alles minutieus gepland en konden bogen op een groep bereidwilligen om hand- en spandiensten te verlenen aan de organisatie.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met geweld of bedreiging, wederrechtelijke vrijheidsberoving door particulier, poging tot wanbedrijf, wapens-verweerwapen-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning, deelname aan bendevoering) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving

van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 17.10.2023 in het Rijk verblijft en dat hij niet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande en gelet op het gegeven dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een tussenstaatse overbrenging, wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene werd op 15.05.2025 gesproken door een terugkeerbegeleider van de DVZ en zijn administratieve situatie werd hem toegelicht. Hij stelde dat de kans op een tussenstaatse overbrenging in zijn geval erg klein is, aangezien hij zijn straf in België wil uitzitten en hij tevens uitgeschreven is op zijn Nederlandse adres.

Hij verklaarde dat de wetgeving rond strafuitvoering strenger is in Nederland waardoor hij daar waarschijnlijk langer zal opgesloten zitten. Er werd hem aangeraden om contact op te nemen met zijn advocaat en er werd hem meegedeeld dat hij steeds in beroep kan gaan tegen een beslissing.

Hij vulde de vragenlijst in waarin hij verklaarde dat hij sinds 18.10.2023 in België verblijft. Hij kwam vanuit Nederland, zonder identiteitsdocumenten. Hij kwam naar België om een vriend te helpen. Hij heeft geen duurzame relatie, geen minderjarige kinderen en geen andere familieleden in België. Hij heeft in België niet gewerkt, noch een opleiding gevolgd. Hij heeft geen medische problemen die hem belemmeren om te reizen of terug te keren naar Nederland. Hij gaat niet akkoord met een overbrenging naar Nederland, omdat hij hier zijn straf wil uitzitten. Hier kan hij na 1/3 vrijkomen, in Nederland duurt het langer. Hij werd niet eerder in een Europees land veroordeeld. Hij diende nooit een verzoek tot internationale bescherming in.

Hij heeft geen elementen aangebracht waarom hij niet kan terugkeren noch een stavingsstuk voorgelegd waaruit blijkt dat hij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het gegeven dat in België de mogelijkheid bestaat om na 1/3 van zijn straf vrij te komen, wil niet zeggen dat deze gunst ook effectief aan hem zal toegekend worden. Hierover zal de Strafvueroeringsrechtbank moeten beslissen. Gelet op al de voorgaande elementen, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of hij daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is.

Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

1.4. De gemachtigde van de minister trof op 16 juni 2025 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van 15 jaar (bijlage 13sexies).

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. De advocaat van verzoeker maakte op 19 november 2025 een 'aanvullende nota' over met een bijkomend stuk.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat een "aanvullende nota" een procedurestuk is dat niet voorzien is in de bepalingen betreffende de rechtspleging die betrekking hebben op het "Annulatieberoep" (artikel 39/78 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvullende nota van 19 november 2025 dient bijgevolg uit de debatten te worden geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, 44ter, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"Eerste onderdeel, schending van artikel 44ter Verblijfswet in samenhang met de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht

De bestreden beslissing stelt volgende: “[...] wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegekend.”

Er wordt aldus geen termijn aan verzoeker gegeven om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij baseert zich hierbij op artikel 44ter verblijfswet dat als volgt luidt (eigen onderlijning):

§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of 2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.

De termijn om het grondgebied te verlaten voor een burger van de EU bedraagt dus steeds minimum een maand vanaf de dag van kennisgeving.

Enkel in “naar behoren aangetoonde dringende gevallen” kan de termijn korter zijn.

Verzoeker wordt geen termijn toegekend omdat de beslissing wordt genomen in het kader van een tussenstaatse overbrenging.

Echter dient verwerende partij volgens artikel 44ter verblijfswet een termijn te vermelden. Er wordt evenmin gemotiveerd waarom er geen termijn wordt toegekend.

Verzoeker verwijst in dit opzicht naar een gelijkaardig arrest van uw Raad (RvV nr. 210 788 van 11 oktober 2018):

“2.4. Verzoeker, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, is een burger van de Unie. Artikel 44 ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.”

2.5. Uit bovenvermelde bepaling blijkt duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven wordt aan een EU-onderdaan, de termijn moet vermelden binnen dewelke hij het grondgebied moet verlaten en dat deze termijn niet korter mag zijn dan een maand behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen.

2.6. Het bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt echter, zoals verzoeker terecht opmerkt, geen enkele termijn. Evenmin wordt gemotiveerd waarom er geen termijn wordt vermeld. De Raad kan verzoeker dan ook volgen wanneer hij de schending van artikel 44 ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet opwerpt.”

Ten overvloede wenst verzoeker te benadrukken dat hij nog niet in kennis werd gesteld van de eventuele effectieve tussenstaatse overbrenging. Dit omdat er nog geen beslissing vanuit Nederland werd genomen.

Indien verwerende partij oogt op de “behoorlijk aangetoonde dringende gevallen” om geen termijn toe te kennen, kan zij hierbij niet deugdelijk verwijzen naar de tussenstaatse overbrenging gezien deze beslissing nog niet is uitgevaardigd.

Er kan evenmin verwezen worden naar de motivering omtrent de bedreiging voor de openbare orde gezien dit een ander criterium is dat “dringende gevallen” (RvV nr. 223 834 van 10 juli 2019).

De beslissing schendt artikel 44ter, in samenhang met de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en dien vernietigd te worden.

Ondergeschikt,

Tweede onderdeel, schending van artikel 7, alinea 1, 3° Verblijfswet, schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Voor de interpretatie van het begrip “bedreiging voor de openbare orde” is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd.

Het Hof stelt in §§ 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Voorts kan reeds de enkele verdenking dat een derdelander een feit heeft gepleegd dat naar nationaal recht als misdrijf is strafbaar gesteld, in combinatie met andere omstandigheden van het concrete geval, voldoende zijn om aan te nemen dat sprake is van een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

Uit punt 48 van het arrest blijkt dat de lidstaten in wezen de vrijheid behouden om het begrip "openbare orde" af te stemmen op hun nationale behoeften.

Artikel 7 van de richtlijn, noch enige andere bepaling daarvan, schrijft voor dat een strafrechtelijke veroordeling vereist is om tot de conclusie te komen dat een dergelijk gevaar bestaat.

Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip "gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier (Zie in die zin RV nr. 220 720 van 3 mei 2019).

De beslissing kan dus enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en dit gedrag zal voortzetten in de toekomst.

De bewijslast hiertoe ligt bij verwerende partij (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

Bij dat onderzoek moeten immers ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

De bestreden beslissing motiveert niet correct over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker meent dat hij geen werkelijke actuele voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Volgens rechtspraak moet een fundamenteel belang van de samenleving aantast worden door het gedrag van verzoeker en moet hij dit ook voortzetten in de toekomst.

Verzoeker had voorafgaand aan de feiten een blanco strafregister, hij was niet gekend bij de politiediensten zowel niet in België als in het buitenland.

De feiten dateren eveneens van 2023, aldus enkele jaren geleden. Verzoeker vormt in de penitentiare instelling geen enkel probleem.

Verwerende partij kan onmogelijk met afdoende reden te stellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verwerende partij diende na te gaan of verzoeker een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

Niet alleen is de materiële motiveringsplicht geschonden; verwerende partij schendt op die manier tevens haar zorgvuldigheidsplicht."

3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien dit wetsartikel werd opgeheven door toedoen van de wet van 21 november 2017.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en

juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de, eveneens door verzoeker geschonden geachte, materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk de door verzoeker geschonden geachte artikelen 7, eerste lid, 3°, 43, § 1, 2° en 44ter van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt hetzelfde:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

3.8. In het eerste onderdeel van zijn middel bespreekt verzoeker de beslissing om hem in het kader van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, hetgeen volgens hem in strijd is met het door hem geschonden geachte artikel 44ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

(...)”

3.9. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld in verband met de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek:

“Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande en gelet op het gegeven dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een tussenstaatse overbrenging, wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.”

Met “voorgaande” wordt in casu verwezen naar:

(...)

wordt door de Minister voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, aan wederrechtelijke vrijheidsberoving door particulier, aan poging tot wanbedrijf, aan wapens-verweerwapen-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning en aan deelname aan bendevoering, feiten waarvoor hij op 25.02.2025 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 jaar.

(...)

Uit het vonnis blijkt dat de gepleegde feiten blijken geven van een verregaande verzuivering en normvervalsing binnen het criminele milieu waar betrokkene en zijn kompanen ontegensprekelijk deel van uitmaken waarbij pijnlijk duidelijk wordt hoe de fysieke integriteit van mensen totaal ondergeschikt wordt gemaakt aan het verwerven van macht, status en geld. Betrokkene en zijn kompanen stonden op geen enkel moment stil bij de verregaande fysieke en psychische gevolgen van hun daden voor hun slachtoffers en waren enkel uit op snel geldgewin. Door zich te voorzien van vuurwapens bij het plegen van de feiten creëerden betrokkene en zijn kompanen bovendien een uiterst gevaarlijke situatie waarbij in geval van escalatie de gevolgen niet te overzien zouden zijn geweest. Betrokkene en zijn kompanen hebben zich grondig voorbereid, alles minutieus gepland en konden bogen op een groep bereidwilligen om hand- en spandiensten te verlenen aan de organisatie.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met geweld of bedreiging, wederrechtelijke vrijheidsberoving door particulier, poging tot wanbedrijf, wapens-verweerwapen-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning, deelname aan bendevoering) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

(...)

3.10. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij in zijn middel beweert dat niet zou zijn gemotiveerd over de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek. In tegenstelling tot de arresten van de Raad die verzoeker in zijn middel citeert, wordt in de bestreden beslissing zeer uitdrukkelijk gesteld dat hem *“geen termijn toegekend (wordt) om het grondgebied van het Rijk te verlaten”*. Daarnaast blijkt uit de beslissing dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omwille van:

- 1) de ernstige bedreiging voor de openbare orde die van hem uitgaat, waarop in de bestreden beslissing uitgebreid wordt ingegaan;
- 2) het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een ‘tussenstaatse overbrenging zonder instemming’ zoals bedoeld in artikel 5bis van de wet van 23 mei 1990 inzake de overbrenging tussen Staten van veroordeelde personen, de overname en de overdracht van het toezicht op voorwaardelijk veroordeelde of voorwaardelijk in vrijheid gestelde personen, en de overname en de overdracht van de tenuitvoerlegging van vrijheidsbenemende straffen en maatregelen.

Deze elementen vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker werd op 17 oktober 2023 geïnterpelleerd door de politie naar aanleiding van een vrijdelde overval op een douanetransport van 10 ton cocaïne. Verzoeker werd op 19 oktober 2023 door de onderzoeksrechter aangehouden en werd op 5 januari 2024 door de Nederlandse autoriteiten geïdentificeerd als een Nederlands onderdaan die in België gedetineerd is. Op 25 februari 2025 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar en een geldboete van 8.000 euro. Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat hij in aanmerking voor een interstatelijke overbrenging omdat hij werd geïdentificeerd als een Nederlands onderdaan die in België gedetineerd is. Wat dit aspect van internationale samenwerking in strafzaken en de strafuitvoering betreft, is de Raad evenwel niet bevoegd wegens gebrek aan rechtsmacht (zie RvV 10 maart 2020, nr. 233 821; RvS 21 februari 2011, nr. 211.398).

3.11. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de minister de tussenstaatse overbrenging en de bedreiging die van verzoeker uitgaat voor de openbare orde kan aangrijpen om te kunnen spreken van *“naar behoren aangetoonde dringende gevallen”* zoals bedoeld in artikel 44ter van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker belang ontbeert bij zijn kritiek tegen de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

Verzoeker werd immers veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar wegens bijzonder ernstige feiten van diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden, illegale wapen- en munitiedracht, deelname aan een criminele organisatie en onwettige en willekeurige arrestatie. Verzoeker staat thans aan het begin van een jarenlange vrijheidsstraf en toont niet aan dat hij, gezien zijn detentie, binnen afzienbare tijd vrijwillig gevolg zou kunnen geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het strafeinde is immers niet meteen in zicht. Een eventuele nietigverklaring van de beslissing en het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, kan verzoeker dus geen voordeel opleveren omdat hij wellicht het voorwerp zal uitmaken van een interstatelijke overbrenging in het kader van de strafuitvoering, waarvoor zijn instemming niet vereist is. Bovendien blijkt uit het formulier hoorrecht dat verzoeker op 25 mei 2025 invulde in de gevangenis dat hij liever niet naar Nederland wil terugkeren omdat hij meent in België slechts 1/3de van zijn straf te moeten uitzitten, terwijl hij in Nederland veel langer zou vastzitten.

Ter terechtzitting kan de aanwezige raadsvrouw van verzoeker niet verduidelijken welk geoorloofd belang haar cliënt heeft bij dit middelonderdeel omdat het toekennen van een termijn de overbrenging naar Nederland niet kan verhinderen. Zij betoogt dat zij momenteel nog geen zicht heeft op een effectieve overbrenging van haar cliënt naar Nederland, maar het is niet duidelijk hoe het verbinden van een termijn aan het bevel om het grondgebied te verlaten verzoekers rechtspositie zou beïnvloeden.

3.12. In een tweede onderdeel van zijn middel richt verzoeker zich tegen de openbare-orde motieven van de bestreden beslissing. Hij meent dat de bestreden beslissing op dit vlak niet voldoende gemotiveerd is en dat hij geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.13. De Raad wijst er in dit verband op dat de algemene vaststelling, dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, op zich niet volstaat om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert, zoals verzoeker ook aanhaalt in zijn middel, een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C- 30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.14. Zoals hierboven aangestipt, werd verzoeker op 25 februari 2025 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen. De gemachtigde van de minister licht in de bestreden beslissing de feiten toe die hebben geleid tot deze veroordeling. Uit deze beschrijving blijkt dat verzoeker en zijn kompanen gewapenderhand geprobeerd hebben een lading in beslag genomen cocaïne te stelen. De gemachtigde van de minister besluit op basis van de ernst van de gepleegde feiten dat er wel degelijk sprake is van persoonlijke gedragingen waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt: *“Uit het vonnis blijkt dat de gepleegde feiten blijken geven van een verregaande verzuivering en normvervalsing binnen het criminele milieu waar betrokkene en zijn kompanen ontegensprekelijk deel van uitmaken waarbij pijnlijk duidelijk wordt hoe de fysieke integriteit van mensen totaal ondergeschikt wordt gemaakt aan het verwerven van macht, status en geld. Betrokkene en zijn kompanen stonden op geen enkel moment stil bij de verregaande fysieke en psychische gevolgen van hun daden voor hun slachtoffers en waren enkel uit op snel geldgewin. Door zich te voorzien van vuurwapens bij het plegen van de feiten creëerden betrokkene en zijn kompanen bovendien een uiterst gevaarlijke situatie waarbij in geval van escalatie de gevolgen niet te overzien zouden zijn geweest. Betrokkene en zijn kompanen hebben zich grondig voorbereid, alles minutieus gepland en konden bogen op een groep bereidwilligen om hand- en spandiensten te verlenen aan de organisatie.”* De gemachtigde van de minister vervolgt dat ingevolge van de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten kan geconcludeerd worden *“dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde”*.

Verweerder beperkt zich dus geenszins tot een loutere verwijzing naar de veroordeling die verzoeker heeft opgelopen. Verzoeker kan dan ook geenszins ernstig voorhouden dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet zou blijken waarom hij door zijn gedrag beschouwd wordt als een actueel gevaar voor de openbare orde. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn om te oordelen

dat verzoeker, die deel uitmaakt van een internationaal vertakte criminele organisatie, door zijn gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Verzoekers weinig geloofwaardige affirmatie, dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde, doet hieraan geen afbreuk. Ook uit het feit dat verzoeker voor zijn veroordeling een blanco strafregister had en dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld dateren van enige tijd geleden, volgt niet automatisch dat geen werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde van hem uitgaat. Ten slotte benadrukt de Raad dat het loutere feit dat verzoeker in de gevangenis geen problemen veroorzaakt, geen afbreuk doet aan de ernst van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld.

Terloops wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens genomen werd op grond van de vaststelling dat verzoeker niet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in zijn hoedanigheid van Unieburger, en reeds sinds oktober 2023 onafgebroken in België verblijft.

3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 43 en 44ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN